Ч. 16. Четвер 22 січня (4 лютого) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї у внутрішній політицї. — З балканьского півострова. — Становище намістника Алексієва. — Положене на далекім Всходї.)

Нинішний день має значити важну зміну у внутрішній політицї австрийскій; він нїби до того вибраний, але чи дійстно стане ся таким, се инше питане. У Відни збирає ся нинї парляментарна комісия ческого клюбу, котра має ся заняти справою переговорів в справі помиреня Чехів з Нїмцями, а резолюцию, яку она має ухвалити до правительства, має вияснити становище Чехів і їх жаданя. Чи дійстно настане від нинї якась зміна, чи Чехи схотять покинути своє обструкцийне становище а Нїмцї свій спір проти Чехів, о тім можна сумнївати ся. Наради комісиї будуть поки що держати ся в тайнї, а ухвали її будуть предложені ческому комітетови екзекутивному, котрий незадовго збере ся і буде над ними радити та їх або затвердить або відкине Від того, чи удасть ся зробити яку згоду межи Чехами а Нїмцями, буде зависїти і дальша внутрішна політика в Долитавщинї.

Але й для Залитавщини має нинїшний день значити важну зміну, бо нїби вже від нинї зачинає ся борба угорского правительства против обструкциї; спокій має ще бути лиш доти, доки угорска Делеґация не упоране ся зі своїми роботами. Та й на Угорщинї не лїпші вигляди як в Австриї. Прихильники теперішного правительства кажуть, що треба було вже давно виступити до борби з обструкциєю, а коли її відкладано аж доси, то треба було бодай відразу виступити а не лишати обструкциї часу, щоби она набрала сили, бо хто знає, чи тепер до тої громадки обструкціонїстів не приступлять ще й другі посли та не збільшать її. Угорскі посли розїхали ся тепер домів і будуть старати ся розвідати погляди своїх виборців.

Болгарска аґентия телеґрафічна доносить: Показує ся щораз більше, що вісти Порти о борбах турецкого войска з ватагами ворохобників, котрі нїби то приходять з Болгариї, пускають ся в сьвіт лиш на то, щобы закрити правду, а то, що турецкі постерунки нападають від часу до часу на болгарскі. Недавно тому 20 турецких вояків напало недалеко границї коло Рила на болгарску патрулю, котра удержує звязь межи постерунками в Барачево і Перомино, та стали стріляти. Хоч патруля дала ся пізнати яко така, Турки не переставали стріляти а тодї і патруля стріляла до Турків. По пївгодинній стрілянинї вернула патруля щасливо домів, не стративши нїкого. Чи по турецкій стороні були які страти, годї знати.

Недавно тому розійшла ся була чутка, що царский намістник на далекім Всходї, адмірал Алексієв у Владивостоцї, нездужає вже від довшого часу, а російска аґенция телеґрафічна навіть була змушена заперечити оногди чутку, що Алексієв помер від отроєня. Ся обставина подала ґазетам нагоду пригадати, яке становище займає Алексієв на далекім всходї а „Köln. Ztg." подає за шанґайскою ґазетою дословний зміст переговорів, які вели ся межи хіньским урядом для справ заграничних (Ваівупу) а російским послом Лесаром в Пекінї в справі становища Алексієва. В жовтни минувшого року зажадав Ваівупу від Лесаря, щоби він виразно сказав, що новий „віцекороль далекого Всходу" не має нїякого дїла з „трома всхідними провінциями" (значить ся з хіньскою Манджуриєю); тодї будуть єго охотно так називати. Лесар відповів на то: В змістї указу, котрим іменований новий віцекороль, єсть виразно сказано, що він має заняти місце дотеперішного ґенерал-ґубернатора і приморскої провінциї і найвисшого начальника провінциї Квантунґ (півострова Лїнотунґ, де є місто Порт-Артур і Дольний). Про три всхідні провінциї в указї не згадує ся, а зазначено лиш, що край, через котрий переходить хіньска всхідна зелїзниця, мусить стояти під управою нового віцекоро-

---

11)

Слїди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— Льорд Беріль, леді Франціска — заповів служчий.

То був брат і сестра. Леді Франціска, у своїх знакомих називано леді Ханні або „Фан", була одною з найживійших дівчат в околици. Їздила чудесно верхом, співала дуже хороше і поминувши ті два дари природи, мала тілько образованя, що перша лїпша дівчина від балєту. Позбавлена матери так як Валлї, могла і она, о скілько її память сягала, робити, що їй сподобало ся. Она заволоділа цїлковито своєю доброю старою опікункою і господарила до вподоби в своїм домі. Однако она не уміла із сеї свободи робити такого доброго ужитку як Валлї. Не любила читати, хиба романи і поезиї. Учила ся мало і ледве уміла по французки написати якийлист.

Мимо того всього Франціска Ґремп була така мила і принадна, що нїхто не хотів би її инакшою ніж она була. Її найлїпшим приятелем був її брат, що подобав на неї що до ума, але ріжнив ся значно під взглядом тїлесного розвитку. То був величезний мужчина, товстий, з червоними заличками, широким носом, синїми очима і повними червоними лицями. Він обожав Фанні а она вірила в него; то були прехороші відносини між братом а сестрою.

Вечер перейшов так приємно, як лиш панї дому могла собі бажати. А однако річи не укладали ся так, як она собі думала. Леді Фанні займала своїм оповіданєм аж надто сер Еверарда; Валлї і Норберт були щасливі; льорд Беріль безнастанно розмовляв з Валлєю і здасть ся, не хотів узнати нїяких прав Норберта Леді Еспінель побачила, що зле зробила, запрошуючи рівночасно леді Фанні і сер Еверарда Андініэна.

XI.

„Під трема головами цукру".

Білим покривалом лежав снїг на полях і деревах, всюди видко було зиму. Тим теплїйше і привітливійше виглядало в гостинній комнатї шинку „під трема головами цукру".

В шинковій комнатї, в котрій сходили ся „найпоряднїйші" люди села, сидїли того грудневого вечера пан аптикар Джоб, лїкар Ефем, адвокат з Гайклерку, що мешкав в Остордж в своїй віллї, посесор Гомерсель і Вілїям Вед, управитель Норберта Блека, лїсничий і єго права рука.

Процес о скритоубийство, яким Гемфрей Варґас викликав в наслідок свого признаня, був дуже сьвіжий, стояв в памяти всїх і все ще творив головний предмет розмови. З усїх сторін обговорено єго вже і нїкому ще не набкучило ся говорити о нїм. Кождої ночи між гістьми шинку „під трема головами цукру" висказувано всїлякі погляди про ту справу.

З шинку вели до сусїдної комнати двері, котрі звичайно були лиш приперті, або й цїлком отверті, аби господар на жадане гостий міг кождої хвилї явити ся. Господар бо услугував гостий звичайно сам, лично, брав участь в їх розмовах, між тим як єго хороша, молода жінка сидїла при коминї з своїм шитвом в руках і радо прислухувала ся бесїдї.

Згаданого вечера, коли в гостинній комнатї найголоснїйше розмавляно, явив ся Норберт Блек, що дуже рідко переступав поріг гостинницї „під трема головами цукру", в комнатї господаря і наблизив ся до дверий шинку.

— Пане — скрикнув Джон Рінд, господар, здивований, що бачить такого гостя у себе. Але Норберт дав єму знак, поклавши палець на устах. Показав значучо на напів отверті двері і господар чим скорше їх замкнув.

— Можу хвильку посидїти у вашій комнатї, пане Рінд? — спитав Норберт.

— Але-ж очивидно; прошу вас дуже. Ваш отець не був таким рідким гостем в тім домі як ви. Нераз сидїв на ось тім кріслї, як єго коня по польованю витирано соломою і напоєно. Він пив тодї звичайно слянку пива і поводив ся як якийфермер. Не був гордий, пане — правдивий благородний пан — і хороший як рідко.

— Тїшить мене, що він вам подобав ся. Менї все дуже мило, коли чую, як мого небіжчика батька хвалять.

— Ви певне нїколи не чули, аби хто говорив зле про него.

ля, щоби зелізниця мала відповідну охорону. Длятого нема причини противити ся призналю Алексієва „віцекоролем (люшу-тачен) далекого Всходу.“ На то одержав Лєсар вже слідуючого дня від Ваівупу таку відповідь: В арт. 5 угоди о хіньскій всхідній зелізници установлено виразно, що зелізниця як і еї служба мають стояти під опікою хіньского правительства. Відтак постановляє арт. 3. угоди о опорожненю Манджуриї, що удержане порядку в трох всхідних провінциях прислугує войсковим губернаторам, котрі в тій цїли утворять кінну полїцию. Лиш земля винаймлена під зелїзницю має становити виїмку. З того виходить ясно, що права віцекороля можуть відносити ся лиш до винайменої землї, а весь прочий край в трох всхідних провінциях має стояти під управою воєнних губернаторів.

Петербурска аґентия телеґрафічна доносить з Харбіна, що японьскі войска опускають область хіньскої всхідної зелїзницї. Та сама аґентия доносить з Владивостока, що з днем 2 лютого відбуде ся мобілїзация всїх резерв на далекім Всходї. В лютім прийде звиш 50.000 войска для скріпленя залог.

Новинки.

Львів дня 3-го лютого 1904.

— **Загальні збори** членів рускогo т-а педагоґічного відбули ся вчера у Львові в однїй із саль рускої ґімназиї при участи около 300 осіб. О 10-тій год. рано відкрив збори голова товариства крилошанин о. Чапельский довшою промовою, зображаючи великі та численні задачі, які сповняло товариство в минувшім році на ріжних просьвітно-педагоґічних областях, а сповняло їх по своїм силам та средствам як найсовістнїйше. Успіхи дїяльности товариства були-б ще позитивнїйші, коли-б тота робота не опирала ся, як доси, на нечисленних одиницях, але коли-б згуртувала около себе весь наш педагоґічний загал та взагалї всю сьвідому інтелїґенцию. Особливо більше спідїлане нашого духовеньства було-б на тім поли дуже пожадане. Перед приступленєм до порядку дневного зборів забрав голос пос. Барвіньский, предкладаючи зміну порядку нарад, а іменно домагаючись, щоби збори висказали своє становище супротив задуманої утраквізациї середних шкіл. Тото внесене відложено до обговореня на пізнїйше, а тимчасом відчитано протокол з послїдних загальних зборів, принято до відомости без читаня справоздане видїлу і по переведеню дискусиї удїлено єму абсолюторию.

— **Важне для родичів.** В дївочім Інститутї Тов. педагоґічного при ул. Курковій ч. 29 можуть бути поміщені ще три ученицї. Місячна оплата 40 К. Догляд дуже старанний.

— **Дешевий опал.** В суботу розвозило у Львові 6 маґістратских возів камінний уголь на продаж по дешевшій, як звичайно цїні і розпродало в однїм дни 300 сотнарів угля. В подібний спосіб будуть розпродавати дерево.

— **Родимцї!** Не забувайте на приватну жіночу семинарию у Львові, удержувану Тов-ом педагоґічним і присилайте постійні жертви! Вписуйтесь громадно в члени сего Товариства і вирівнуйте залеглости. Вписове виносить 1 К. Пренумеруйте часопись для дїтий „Дзвінок“ і часопись „Учитель“, так щоби они могли при більшім числї передплатників стати на ще висшім щеблі і відповісти всїм бажаням сьвідомих читачів. Адреса касиера: А. Алиськевич (ул. Кохановского 15 Б).

— **Експльозия ацетилєну.** В місцевости Реґнопас коло Марсилиї вибух в однїй каварни ацетиленовий газ. Згинуло при тім 10 осіб.

— **Скритоубийство.** З Косова доносять: В ночи з 20 на 21 січня селянин з Рибна, тутешного повіта, Семен Погіряк з двома синами Яковом і Василем засїли на дорозї, що веде до Снятина і убили переходячого туди кума Миколу Костинюка, а єго жінку смертельно побили. Всїх трех розбишаків увязнено і відставлено до Кут.

— **Заборонений ювилей.** До Штокгольму надійшла вістка, що ґенерал-губернатор Фінляндиї, Бобріков, заборонив сьвяткованя столїтної річници уродин Рунеберга, народного поета Фінляндиїв. Ювилей мав відбути ся дня 5 лютого сего року.

— **Безпечність підчас видовищ.** За почином краєвого союза охотничих сторожий пожарних у Львові, краєвий Видїл візвав всї видїли повітові, щоби пригадали громадам обовязок берегти безпечність осіб підчас публичних видовищ. Повітові видїли мають отже зарядити, щоби громади перевели докладну ревізию всїх тих будинків, в котрих відбувають ся якісь представленя. До участи в ревізиях мають громадскі зверхности візвати також сторожу пожарну. На основі вислїду тих ревізий обовязані громадскі зверхности видати відповідні зарядженя і пильнувати, щоби они були точно виконувані.

— **Новобранець-великан.** Перед поборовою комісиєю в Парижи ставав недавно великан назвищем Ґіґо, уроджений в Піренеях, високий 2 метри 19 цм. Хоч новобранець був сильний і добре збудований, комісия увільнила єго від войскової служби, бо треба би було для него зробити окреме 3-метрове лїжко і окремий мундур. Крім того тяжко було би єго ужити в войсковій службі, бо головою виставав би понад ряди вояків.

— **Самоубийство убийника дїтий.** З Гамбурґа доносять: Купець Зенфтлебен, що убив двоє своїх дїтий, відобрав собі житє, повісивши ся в суботу у вязници. Перед тим пробовав Зенфтлебен два рази наложити на себе руку, але оба рази перешкоджено єму.

— **Значна крадїж вартістних паперів.** З Брукселї доносять, що оногди вечером вломили ся до мешканя біржевого аґента Гекеса злодїї, в часї коли аґент був в театрі і украли єму вартістних паперів на суму 150.000 франків. Злодїїв доси не вислїджено.

— **Видїл тов. педаґоґічного** просить руску суспільність, щоби численно вписувалась в члени Товариств, вирівнувала залеглости, відновляла і зголошувала пренумерату на „Учителя“ і „Дзвінок“ і присилала всякі грошї і датки на адресу: А. Алиськевича, ул. Кохановского ч. 15 Б.

— **Реформа науки нїмецкої мови.** Дня 31 січня відбуло ся перше засїдане анкети в справі реформи науки язика нїмецкої мови. Програма нарад була ось яка: 1) Начерк інструкциї до навчаня нїмецкої мови у висших клясах середних шкіл. 2) Обмежене лїтературно-історичного материялу. 3) Введене материялу, на котрім ученики могли би набирати вправи в розмові і в письмі. 4) Докладнїйше означене вимогів при іспитї зрілости і способу іспитованя. В нарадах, котрим проводив віцепрезидент краєвої ради шкільної др. Ервін Плажек, взяло участь 21 осіб, а то шкільних інспекторів, директорів і професорів. З Русинів покликано до анкети дир. Харкевича і проф. Боберского. По вступній промові д-ра Плажка забрав

— Нї, слава Богу. Менї здаєть ся, що мимо всяких говорень адвоката, батько не мав нїколи ворога — замітив Норберт і єго чоло зморщило ся.

— Говорите про Варґасового оборонця? Боже; не думайте навіть про те. Ті люди мусять все щось вигадати. Їм платять за то.

— Прошу вас, не кажіть нікому, що я тут.

— Добре, пане. Двері можуть бути замкнені. Можете спокійно тут сидіти, доки не замкну гостинниці.

— Але я хотів би, аби двері були трохи відхилені. Вед казав менї, що о процесі богато говорять; хочу знати, що люди гадають про те. В моїй присутности не говорили би отверто, а на то, що менї оповідає Вед, годі спустити ся. Він всьо разом мішає. Хочу на власні уши чути, що говорять.

— Нічо лекшого як то — відповів Рінд. — Они всї говорили саме про процес, коли я перед кількома хвилями подавав їм пиво. Лишу двері трохи отверті; будете могли чути кожде слово, а они не потребують навіть знати, що ви тут.

— Винен — доніс ся голос Ефема, між тим як цїле товариство сиділо при повних склянках і курило люльки. Посесор і управитель Вед курили з коротких глиняних люльок, лїкар з люльки з морскої пінки, а лиш адвокат позволив собі на циґаро. — Винен — повторив Ефем з гнївним поглядом на Джоба. — Певне, що винен. Хтож невинний зробив би щось такого? Ніхто чей без причини не суне своєї голови в сильку.

— А ви не чули нїколи о людях, що самі собі відбирають житє? — замітив лїкар. — Чей-же самоубийники не таке рідке явище. Ми звичайно оправдуємо такі случаї божевільностию. А я кажу, що Варґас обжалував себе також в приступі божевільности. Бідний, знеохочений чоловік, як він, не мав на стілько рішучости, аби сам на себе наложив руку. Волів сам віддати ся в руки полїциї, аби инші зробили з ним конець. То не перший і не послїдний случай, що чоловік признає ся до злочину, якого не допустив ся. І як я тут на тім кріслї сиджу, так певна річ, що Гемфрей Варґас не був убийником Вальтера Блека.

Слухач, що сидів між напів отвертими дверми і печию в суміжній комнатї, ждав зі зморщеним чолом і затисненими устами на те, що буде дальше.

— Алеж дайте спокій, пане доктор — відозвав ся Ґомерзель. — Коли ви щось такого говорите, то скажіть нам, на чім опираєте ся.

— Зараз вам скажу. По перше, признане, яке зложив Варґас, то дурна істория. То кидає ся само в очи. Як би я був вів єго оборону, то був би на ту обставину поклав о много більше ваги, як то зробив єго оборонець.

— Як би він був мав доктора Джоба за оборонця, то очевидно був би увільнений — замітив Ефем глумливо.

— По друге — говорив Джоб дальше, не зважаючи на замітку Ефема — і то повинен був оборонець обжалованого знати, бо свого часу знала о тім полїция — по друге, чоловік, що убив Вальтера Блека, був на кони.

— Звідки ви то знаєте? — спитав Ґомерзель.

— Бо на дорозї і над ровом лишили ся слїди кіньских копит. В ночи по скритоубийстві мерзло, був легкий приморозок; але все таки замерало так, що кождий слїд на земли мусїв лишити ся. На другий день рано був я там з полїциянтом і оглядав місце морду. Отже, панове, кінь пана Блека утїк до дому; на то не було сумнїву. Він пігнав як шалений зі страху; слїди, куди він біг, видко було в корчах блекмарденьского лїса і на березї ріки. Кусник ремени з узди висїв на однїй низкій галузи; то було дальшим доказом, куди кінь утїкав, а що утїкав скоро, то було доказане при слїдстві. Іменно бачив єго один хлопець на луцї в Тенґлї Манор о годинї пів до семої, отже о много скорше, нїж взагалї хто небудь довідав ся о морді.

Але саме на місци, де лежав Блек, найдено слїди копит другого коня, немов би один їздець їхав за другим. Оба слїди кінчили ся на тім самім місци; нічого не вказувало на те, що другий їздець поїхав дальше до Остордж; але о кілька кроків від місця морду, на глинистім березї, найдено слїди, котрі вказували, що хтось на кони перескочив з дороги через рів, відтак через живопліт і в'їхав в корчі. На поли стратили ми вже цїлком єго слїд, бо там пасло ся кількоро коний і в траві не можна було добре розпізнати, чи слїд походив від босого чи від підкованого копита. З поля прийшли ми відтак на одну бічну доріжку, але она була так розмокла і нерівна, що ми не могли нічого пізнати. Куди обернув ся їздець, не знаю; однако і менї тепер і тодї полїциянтови було цїлком ясно, що разом з Блеком був другий їздець в хвили, коли скоїло ся лихо.

То оповідане зробило враженє на товариство.

— А чомуж ви того не сказали при розправі — спитав Ефем.

Джоб здвигнув плечима.

— Варґас мав оборонця і я гадав, що той знає про все те, що я мав сказати.

— Ще тепер повинні ви то зробити — сказав Ґомерзель.

— Я наміряв написати лист до Times-a, але то не варта бесїди. Я підписав просьбу до міністра судівництва і гадаю, що того бідака не повісять.

слово інсп. Ґерман, котрий признавши значний поступ в навчаню німецкої мови в середних школах, виказав все таки чималі недостачі, особливо при науці в клясах висших. Недостачі ті походять з надто великого обсягу літературних відомостий, котрі бажає ся присвоїти молодіжи, та з переваги в шкільних підручниках уступів наукового, літературного або естетичного змісту при рівночаснім упослідженю язикової вправи в розговірнім вислові. Також хитливість і нерівномірність в пониманю і практичнім приноровлюваню вствуючих інструкций, як не менше недостача властивої інструкциї для науки німецкої мови дає ся дімаючо відчувати. По формальній дискусиї виголосив проф. Каненберґ реферат на тему: „Докладнійше означене вимогів і способу іспитованя при іспитах зрілости."

— Товариство взаїмного кредиту „Дністер" уділює селянам-господарям, котрі посідають власну землю в відповідній скількости і вартости, позички на продуктивні ціли, як прим. на прикуплене землї, купно худоби, будову будинків, сплати частий родинних, і т. д. Услівя позички і сплати догідні і селяни радо користали з позичок „Дністра". В р. 1903 уділило Товариство 775 позичок в сумі 566.640 К. Особливо потребують селяни більших позичок, коли в громаді або в сусїдстві на продаж більша скількість землї, або трафляє ся до купна ліс, винаєм пасовиска і т. и. У всїх таких потребах уділяє товариство кредиту, відповідно до предложеної гіпотеки, з найбільшою скоростию, хотяйби розходило ся о більші позички. Наприклад в 1903 р. уділено на купно землї до Добрусина і Пил, жовківского повіта 45 позичок в сумі 45.000 К, до Боссир, гусятиньского повіта, 24 позичок в сумі 16.670 К, до Підгайчик, Сервир, Яцковець, золочівского пов 19 позичок в сумі 7.130 К, до Гребенець, жовківского пов., 8 позичок в сумі 11.900 К, передтим, попередного року, до Телячого і Мужилова в підгаєцкім повіті 28 позичок в сумі 35.000 К, до Перекос, калуского пов. 16 позичок в сумі 10.050 К, до Стронятина, львівского повіта., 7 позичок в сумі 6550 К і т. д., разом в тих 8 случаях 153.200 К на купно землї при продажи більших комплексів — а крім того більше як ¾ всїх прочих позичок, уділених поодиноко зголошуючим ся селянам, були також на купно землї, чим доможено селянам набути над 600 морґів землї в однім роцї. В 1903 роцї вложено на книжочки 856.528 корон, піднято вкладок в тім роцї 515 271 К. З кінцем року остало 1558 вкладок на 4% в сумі 1,444.589 К. Фонд резервовий Товариства виносить 16.354 К, резерва спецFile 1501 К, фонд на ріжницю курсів 3602 К, уділи 109.835 К, разом фонди власні Товариства 131.294 К. Актива Товариства з кінцем 1903 р.: Цїнні папери 93.093 К, вкладки в товариствах 120.585 К, льокация на рах. біжучім 22.891 К, в щадниці почтовій 22.130 К, готівкою в касї 21.982 К і позички уділені на 2292 скриптах, 1.212.683 К і на 212 векслях 118.148 К.

— Важне для катехитів і народних учителів. Дуже потрібний і хосенний при науці релїґії в народних школах є „Практичний провідник для катехитів," одобрений Митр. Ординариятом і Радою шкільною краєвою. В трьох частях того провідника є виложений практично предмет релїґії для шістьох степенїв науки а евентуально для чотирох кляс. Хто учить релїґії в народних школах або і приватно, повинен мати ту книжку. Набути можна в книгарни Шевченка і Ставропигійскій по цїні 4 К 80 с. за всї три части. Для народних учителїв є знижена цїна на 3 К, але лиш у о. Евгения Гузара ул. Кампіяна 15, у Львові.

Господарство, промисл і торговля

— Цїна збіжа у Львові дня 2 лютого: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·40 до 8·60; жито 6·70 до 6·85; овес 5·40 до 5·75; ячмінь пашний 5·20 до 5·40; ячмінь броварний 5·70 до 5·80; ріпак 9·50 до 9·75; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·75 до 9·50; вика 5·50 до 6·—; бобик 5·50 до 6·—; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·— до 6·25; хміль за 56 кільо 120·— до 140·—; конюшина червона 65·— до 78·—; конюшина біла 65·— до 80·—; конюшина шведска 50·— до 70·—; тимотка 22·— до 25·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 3 лютого. Конференция митово-торговельна закінчила вчера наради над угодами торговельними і збере ся знову аж тоді, коли оба правительства приймуть єї предложеня.

Будапешт 3 лютого. Мінїстри Тіша і Нийрій виїхали до Відня.

Цетинїя 3 лютня. Сербский посол був вчера на торжественній авдиенциї у кн. Николая. Публика зробила єму велику овацию.

Константинополь 3 лютого. Амбасадори союзних держав подали до відомости Порти назвиска помічників команданта жандармериї в македоньских вілаєтах. Суть то ґр. Саліс і ґен. Шостак. Завтра представлять ся они великому везирови і мінїстрови справ внутрішних.

Льондон 3 лютого. На отворене парляментарної сесиї прибули король і королева. Престольна бесїда, котрою вчера відкрито парлямент, констатує передовсїм добрі відносини зі всїма державами. Правительство заключило угоду з Франциєю, котра дозваляє обом державам подавати спорні справи до мирового суду. В престольній бесїдї каже ся, що король з цілою увагою слїдить за ходом переговорів межи Росиєю а Японією і поробить всякі кроки в справі удержаня мира.

Льондон 3 лютого. З Токіо наспіла тут вість, що там оголошено цїсарске рішене наказуюче виплачувати войску і маринарцї военну платню.

Париж 3 лютого. Після вістий наспівших тут з Петербурга, відповідь Росиї на японьску ноту має бути в суботу доручена в Токіо.

Норберт Блек кинув ся на своїм кріслї.
— Внесено просьбу? — спитав посесор.
— Так; наші достойники постановили внести: льорд Натанїель Ретердон, льорд Блекмарден і сер Еверард Андінїян і ще кількох инших. Можете бути певні, що засуд буде змінений — на дожизненну вязницю, а що той чоловік без сумнїву обрабував трупа Блека, бо мав єго годинник і ланцушок, то буде дуже справедливо, коли єго замкнуть.
— Не здаєть ся менї, аби ваші слїди кінських копит були богато помогли пану Томпленови — замітив Ефем, адвокат. — В такім дни, коли трийцять чи сорок їздців в поли полює, один чи більше кіньских слїдів не богато значить.
— Але польоване не відбувало ся в тій сторонї.
— Нї, але хтось міг туди переїздити, аби скоротити собі дорогу, розумієте?
— Що ви говорите; польоване відбувало ся о три милї дальше. Впрочім тут не розходило ся о сам слїд, лише о то, що до місця морду їхало двох їздців разом, що Блека тут убито і що другий їздець утїк саме звідси впоперек поля, а не поїхав дальше дорогою.
— А як можна знати, що ті їздцї були разом? — обставав адвокат при своїм. — Слїди не мусїли бути рівночасні, а то, що другий їздець поїхав від того місця впоперек поля, могло бути простим случаєм; хтось з того мисливского товариства міг тамтуди по польованю переїздити.
— Я питав всїх людий, що мешкають в тій околици і нїхто не умів менї сказати, що бачив їздця, котрий би їхав полем — відповів Джоб.
— І то одинока обставина, на котрій основуєте здогад, що Варґас невинний? — спитав Ефем.
— Того я не кажу. Знаю може щось більше.
— На примір; скажіть.
— Не нинї. Не почуваю ся до обовязку виступати в оборонї Варґаса; так само не бачу причини, чому мав би я доказувати, для чого уважаю єго невинним.
— А може би ми говорили про що иншого — вмішав ся Ґомерзель, котрий побоював ся, що між обома товаришами прийде до сварнї — менї здаєть ся, що ми за богато займаємо ся тим Варґасом.
Вскорі по тім товариство розійшло ся. Ґомерзель і єго приятель, лїкар пішли разом, адвокат хвильку зваждав і відтак пустив ся сам до дому. Так само й Вед пійшов сам до Тенґлї, приспівуючи собі по дорозї.
— Ви всьо чули? — спитав господар Норберта, коли вже гостї вийшли.
— Так, чув всьо.
— Але то неправда, як гадаєте? Богато бесїди о нїчо.
— А однако мене та бесїда занепокоїла — сказав Норберт.
— Але, пане Блек, не говоріть того. Не уважайте на такого Джоба. Він мусить все щось молоти. Звідки він міг на другий день по убийстві бути з поліциянтом на місци і там слїдити? Чейже така річ не належить до лїкаря. Але він мусить всюди свій ніс втикнути. Не журіть ся. Справа цїлком ясна. Хто сам признає ся до убийства і віддає ся добровільно в руки суду, той чейже мусїв єго допустити ся.
Норберт не говорив більше про те. Взяв капелюх, подякував господареви за вічливість, попращав паню Ґінд і вийшов.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).